

sætte til Halvdelen af Maximum. — Hvad angaaer Stigningen fra Minimum til Maximum, saa er Forhøielsesbeløbet for Tiden ved Sø=Staten det samme igjennem alle Aar indtil det 50de Aar, for hvilket de 5 laveste Pensjonsclasser dog erholde en Sjettedeel mere, end de have opnaaet for 49 Aars Tjeneste, — hvorimod det nævnte Forhøielsesbeløb efter de ved Land=Staten hidtil gjældende Bestemmelser har for de 10 sidste Aar forinden Tilbagelæggelsen af det 40de Tjenesteaar kun været det Halve af, hvad der er bestemt for de 10 første Aar, efterat Berettigelsen til Pension er opnaaet med det 20de Tjenesteaar. Uagtet der nu for den ved Land=Staten hidtil fulgte Regel vistnok ligger en meget rigtig Anskuelse til Grund, nemlig ikke at friste Nogen til at forblive længere i Tjenesten, end hans Kræfter tillade ham fyldestgjørende at udføre de ham paahvilende Pligter, saa har man dog troet, at burde erklære sig for et lige Forhøielsesbeløb for hvert Aar, indtil det høieste Pensjonsbeløb er opnaaet med det 40de Tjenesteaar. Det staaer nemlig altid til de militaire Forsatte, at indstille til Afsted det Individ, der ikke findes at have de fornødne Kræfter til under enhver Eventualitet at opfylde, hvad der paahviler ham efter hans Tjenestestilling, og kunde det paa den anden Side ogsaa paaføre Staten forsøgede Pensioneringsudgifter, naar de, der ikke alene vare tjenstdygtige, men ogsaa havde Gøne og Leilighed til endnu at forskaffe sig et eller andet privat Erhverv, tabte Udfigt til i nogen væsentlig Grad at forbedre deres Stilling ved at forblive i Tjenesten, idet ikke saa af de til denne Categorie Henhørende da ifølge de ovenfor udhøvede Omstændigheder vilde paa forskjellig Maade søge at bevirke sig Afsted.

I Sammenligning med den almindelige Pensjonslov for Embedsmænd maa det saaledes udhøves, at de til de militaire Underclasser henhørende Individider efter nærværende Lovudkast vel kunne opnaae $\frac{2}{3}$ Dele af deres havde Indtægter som Pension, men at dette først skeer med det 40de Tjenesteaar og at de med det 20de Tjenesteaar kun opnaae $\frac{1}{3}$ af disse Indtægter, medens Embedsmændene kunne forvente sig tillagte allerede med det 10de Aar $\frac{1}{2}$

Deel og med det 30te Aar $\frac{2}{3}$ Dele af deres Indtægter i Pension. Foruden at den i Begyndelsen af Motiveringen af denne Paragraph fremsatte Bemærkning imidlertid maa tages i Betragtning, saa udjevnes Uligheden ogsaa tildeels ved flere for Underclasserne specielle Bestemmelser. Selve Paragraphen indeholder en saadan, idet deri er foreslaaet, at det Aar, hvori Nogen efter det tilbagelagte 20de Tjenesteaar har gjort et Felttog eller været udcommanderet i Anledning af Krig og paa Feltfod, bliver at regne for 2 Aar. Denne Bestemmelse findes i flere andre Landes militaire Pensjonslove, og synes Billigheden ogsaa at tale for samme. Naar en Mand, der er 40 Aar og derover, udcommanderes til Tjenesten i Felten og maa underkaste sig de Strabadser og Besværligheder, som nærmest ere beregnede for Mænd af yngre Alder, kan det nemlig med temmelig Sikkerhed forudsættes, at hans Livskraft og Tjenstdygtighed derved forholdsvis vil blive mere udtømt, og synes han derfor ogsaa at have Krav paa, at denne for hans Alder strengere Tjeneste tages i særlig Betragtning ved hans fremtidige Forsørgelse. Desuden udjevnes hiin Ulighed derved, at de til de militaire Underclasser henhørende Individider i Reglen kunne regne deres Tjenestetid fra en tidligere Levealder end i det mindste de civile Embedsmænd, — at der ved Beregningen af deres Indtægter ikke er bragt noget til Afdrag i Værdien af de dem som en Deel af deres Lønning tilstaaede Naturalier, — og at de ved Sø=Staten med Meddællen for 25 Aars Tjeneste benaadede Pensioner beholde for deres Livstid den dermed forbundne Pengegodtgørelse af 10 Rbd. aarlig, samt at Underofficererne m. Fl. ved Land=Staten, der have modtaget Hæderstegnet for 12 og 20 Aars Tjeneste, derhos ere givne Tilfagn om at vinde 2 Aar med Hensyn til Pensjonsforsørgelse, hvilke Bestemmelser forudsættes beholdte for Fremtiden, saaledes som det vil blive nærmere omtalt ved § 41.

For Sø=Statens Vedkommende antages det i Forslag bragte Pensjonsregulativ ikke at ville medføre nogen forøget Udgift, hvorimod dette som en Selvfølge maa blive Tilfældet ved Land=Staten. Naar der gaaes ud fra, at Almeen fremdeles vil beholde det Antal af 1889